

NIEUWS > BRIEF

[FISCAAL] Nummer 4
September 2017

Inkeerregeling verdwijnt volgend jaar

De bekende inkeerregeling behoort als het aan het kabinet ligt vanaf volgend jaar tot het verleden. Het gevolg daarvan is dat inkeren vanaf dan altijd gepaard zal gaan met een boete. Een voorstel daartoe zal – mogelijk samen met andere voorstellen die de aansprakelijkheid van belastingplichtigen vergroten – worden opgenomen in het Belastingplan 2018. Een fiscale faciliteit om straffeloos in te keren is volgens staatssecretaris Wiebes niet meer van deze tijd, dankzij de intensivering van de uitwisseling van gegevens met buitenlandse autoriteiten. Met andere woorden: het net sluit zich en wie zich tot nu toe niet heeft gemeld zal dat in de toekomst toch niet vrijwillig doen.

Op dit moment kan binnen twee jaar na een belastingjaar nog straffeloos worden ingekeerd. Na die twee jaar levert inkeren een gematigde boete op. Wie niet zelf inkeert maar door de fiscus wordt opgespoord kan op die matiging uiteraard geen aanspraak maken. Inkeren is vanaf volgend jaar slechts nog een strafverminderende omstandigheid. De staatssecretaris gaf verder aan dat de Belastingdienst extra aandacht zal gaan besteden aan ‘stille inkeerders’. Dat zijn belastingplichtigen die zonder nadere toelichting eerder verzwegen vermogen opeens aangeven in box 3.

>>

Inkeerregeling verdwijnt volgend jaar.

[INHOUD]

Fiscaal

- Inkeerregeling verdwijnt volgend jaar 1
- Geen EIA na interne overname 3
- Einde aftrek ziektekosten? 4
- Hypotheekrenteaftrek is geen keuze! 4
- Wie mag beroep instellen? 5

Overig nieuws

- Toch weer ontslagvergoeding op maat? 7
- Ouderenbeleid 8

- >> Verder zitten er nog wat andere maatregelen in de pijplijn. Daarbij moet gedacht worden aan de registratie van toonderaandelen, beperking van het verschoningsrecht voor advocaten en notarissen in fiscale kwesties, en 'naming and shaming' van adviseurs in geval van een vergrijpboete.
Het wordt zwartsparenders niet gemakkelijk gemaakt!

Straffeloos inkeren door erfgenamen kan natuurlijk nog wel. Zij hebben niets fout gedaan. Maar dan moet je als zwartsparder wel de eindstreep halen zonder opgespoord te worden. In voorkomende gevallen dient er nog maar eens goed over nagedacht te worden of er in 2017 toch maar niet beter ingekeerd kan worden en wat dat dan zou kosten. Het lijkt echt de laatste kans.

Het laatste woord in deze kwestie is nog lang niet gesproken. Er komen ongetwijfeld (princiële) procedures. Het kan verstandig zijn om ter behoud van rechten tegen uw aanslag IB 2017 (en later) bezwaar te maken. Wat de situatie extra gecompliceerd maakt is het feit dat veel verdragen ter voorkoming van dubbele belasting van elkaar verschillen en de uitkomst van dit probleem kan verschillen afhankelijk van de vraag waar de tweede woning gelegen is. Wordt ongetwijfeld vervolgd.

■ **Box 3 kan nadelig uitpakken voor buitenlandse tweede woning**

Zoals bekend is per 2017 de regeling van box 3 in de inkomstenbelasting gewijzigd. Tot dit jaar betaalde u over uw vermogen 1,2% vermogensrendementsheffing, uitgaande van een vast tarief van 30% en een forfaitair rendement van 4%. Per 2017 is dat anders geworden. Het tarief blijft 30%, maar het forfaitaire rendement van 4% is vervangen door een drieschijvensysteem dat begint bij 2,87% om te eindigen met 5,39%.

Deze wijziging kan nadelig uitpakken voor in het buitenland gelegen onroerend goed. Buitenlands onroerend goed wordt belast in het land waar het gelegen is. In uw Nederlandse aangifte moest zo'n huisje wel opgegeven worden, maar vervolgens kon aanspraak gemaakt worden op aftrek ter voorkoming van dubbele belasting. Per saldo werd het onroerend goed daardoor slechts in het buitenland belast.

Door de hiervoor genoemde verhoging van het forfaitaire rendement werkt de aftrek niet meer volledig. De aftrek ter voorkoming van dubbele belasting is namelijk minder geworden dan het over de woning in Nederland aan inkomstenbelasting te betalen bedrag. Dat betekent per saldo (deels) dubbele heffing.

■ **Vernietigde foto's**

Eerder dit jaar besliste de Hoge Raad dat de Belastingdienst voor de controle van rittenregistraties in het kader van privégebruik van een auto van de zaak geen gebruik mag maken van met ANPR-camera's vastgelegde beelden. Hiervoor zou namelijk een voldoende wettelijke grondslag ontbreken. In reactie op dit arrest heeft de Belastingdienst alle centraal opgeslagen beelden van ANPR-camera's vernietigd.

Inmiddels wordt - in overleg met de Autoriteit Persoonsgegevens - onderzocht hoe camerabeelden toch weer gebruikt kunnen worden. Een wetswijziging behoort tot de mogelijkheden.

■ **Zakelijke verhuiskosten bij niet-verplaatste onderneming**

Als een onderneming verhuist, en de ondernemer verhuist mee dan kunnen diens verhuiskosten in veel gevallen als zakelijk (en dus aftrekbaar) worden aangemerkt. Maar dat dit ook het geval kan zijn als de onderneming niet verplaatst wordt en enkel de ondernemer verhuist was voor velen nieuw. Toch besliste onlangs de Rechtbank Zeeland-West-Brabant (ECLI:NL:RBZWB: 2017: 3379) dat verhuiskosten ook zakelijk kunnen zijn als het bedrijf in kwestie zelf niet wordt verplaatst.

In het berechte geval had de uitbater van een cafetaria onder meer twee vriezers en een koeling voor zijn onderneming in de garage bij de woning van zijn ouders staan. Toen hij naar een nieuwe woning (met een losstaande berging) verhuisde kon hij die apparatuur zelf in zijn berging kwijt. De rechter zag de verhuizing van de ondernemer daardoor als zakelijk, waardoor aanspraak kon worden gemaakt op de forfaitaire verhuiskostenaftrek. Dat hij in zijn aangifte geen verhuiskosten had afgetrokken vond de rechter geen probleem. Een huurovereenkomst van een aanhangwagen bewees dat de ondernemer wel degelijk verhuiskosten had gemaakt. De stelling van de inspec-

teur dat de verhuiskosten niet zakelijk waren omdat de cafeteria zelf niet was verplaatst werd door de rechter verworpen.

Ook zonder verplaatste onderneming kan de verhuizing van een ondernemer dus zakelijk zijn.

■ Mini-enquête achter de rug

De parlementaire ondervragingscommissie fiscale constructies heeft medio juni 2016 haar verhooren afgerond. De naar aanleiding van de bekende Panama Papers ingestelde commissie sprak zo'n twintig getuigen en deskundigen. Het leverde soms fraaie beelden op, waarin het verschil tussen belastingontduiking en belastingontwijking goed duidelijk werd.

De commissie zal binnenkort haar eindverslag bij de Tweede Kamer indienen. Of dit rapport tot maatregelen gaat leiden moet worden afgewacht.

■ Energie-investeringsaftrek omlaag

De bekende energie-investeringsaftrek (EIA) is met terugwerkende kracht per 1 januari 2017 verlaagd van 57,5% naar 55%. Het betreft een budgettaire maatregel omdat in de vennootschapsbelasting de innovatiebox voor biologische gewasbeschermingsmiddelen – ook met terugwerkende kracht – is opengesteld. Door de verlaging van de EIA kost deze verruiming de overheid geen geld.

■ Geen EIA na interne overname

Tijdig melden – het kwam al eerder voorbij – is voor onder meer de EIA en de MIA essentieel. Want zonder tijdige melding bestaat er nu eenmaal geen recht op deze fiscale faciliteiten. De rechtspraak op dit punt is spijkerhard en weinig vergevingsgezind. In het berechte geval was het misgegaan bij een vennootschap die een warm-

■ Geen aftrek voor ooglidcorrectie zonder medische noodzaak

Het Gerechtshof Den Haag heeft beslist (ECLI:NL:GHDHA:2017:1789) dat de inspecteur terecht een streep heeft gezet door de aftrek als specifieke zorgkosten van een ooglidcorrectie. Het ging overigens om een tamelijk bescheiden bedrag van € 2.225. Het hof achtte niet bewezen dat de ooglidcorrectie een medische noodzaak had.

tekrachtkoppelingsinstallatie (WKK) had gekocht. Om toch nog voor de fiscale faciliteit in aanmerking te komen werd eerst een dochtermaatschappij uit de fiscale eenheid voor de vennootschapsbelasting gezet. Daarmee werd die dochter weer zelfstandig belastingplichtig. Vervolgens kocht die dochter van haar moedermaatschappij de (nieuwe en nog ongebruikte, ook dat is essentieel voor de MIA) installatie. Uiteraard was men nu wel wakker en werd de aankoop tijdig gemeld, zodat de dochter in haar aangifte vennootschapsbelasting een aftrekpost van bijna € 500.000 claimde. De inspecteur weigerde deze aftrekpost, nu sprake was van een transactie tussen gelieerde vennootschappen en de wettelijke uitzonderingsbepalingen niet van toepassing waren. Het Gerechtshof legde deze bepalingen wat ruimer uit en stelde de belastingplichtige in het gelijk. De Hoge Raad op zijn beurt gaf de fiscus gelijk (ECLI:NL:HR:2017:1133). De Hoge Raad vond de uitleg van het hof namelijk te ruim. De wettelijke uitzonderingen mochten niet uitgebreid worden, ook niet in dit geval, waarin sprake was van een bonafide situatie en door de verkopende partij geen aftrek was genoten.

Het betreft overigens niet alleen een fiscale kwestie. Het is namelijk ook nog maar de vraag of en wanneer de ziektekostenverzekeraar de kosten van zo'n ingreep vergoedt. Deze problematiek doet zich blijkbaar zo vaak voor dat de gezamenlijke zorgverzekeraars hiervoor een speciale site hebben geopend (www.ooglidcorrectiekosten.nl)

Ook deze herstel-mogelijkheid werkt dus niet. Het kan niet vaak genoeg herhaald worden: voor de MIA en de EIA is en blijft tijdig melden essentieel.

Voor honden in het asiel zelf kent Groningen wel een vrijstelling. Het instaptarief voor de hondenbelasting bedraagt in Groningen € 117,60. Voor twee honden bedraagt de belasting € 292,20 en elke volgende hond kost maar liefst € 235,20. Verhuizen naar de omliggende gemeenten Haren of Ten Boer is een mogelijkheid: daar kent men geen hondenbelasting.

■ Pak ze!

In de categorie klein fiscaal leed is het ditmaal de beurt aan Groningen. Daar weigert de gemeente – ondanks een voorstel van de Partij voor de Dieren en de plaatselijke partij 100% Groningen – een vrijstelling voor de hondenbelasting te verlenen voor uit het asiel afkomstige honden. Beide partijen willen Groningers stimuleren om een asielhond in huis te halen en een vrijstelling van hondenbelasting zou daarbij kunnen helpen. B&W zegt sympathiek tegenover het idee te staan, maar een vrijstelling is vooralsnog een stap te ver.

Het gewenste effect zou wel bereikt kunnen worden door de schuld niet langer te laten kwalificeren als een eigen woning schuld. De schuld valt dan in box 3 en een beroep op de Wet Hillen is dan wel mogelijk.

Beleid is dus pas beleid als het door of met medewerking van een bestuursorgaan is gepubliceerd of anderszins (ook) voor de buitenwereld bestemd was.

■ Hypotheekrenteaftrek is geen keuze!

Het arrest van de Hoge Raad waarin werd beslist dat de aftopping van de hypotheekrenteaftrek de aftrek wegens geen of geringe eigen woningschuld (beter bekend als de ‘Wet Hillen’) kan doorkruisen heeft het nodige stof doen opwaaien. De suggestie van minister Blok dat men de aftrek van hypotheekrente dan maar achterwege moest laten (om het bedrag dan weer onder de Wet Hillen terug te pakken) is uitdrukkelijk door staatssecretaris Wiebes weerproken. Een belastingplichtige mag toepassing van de hypotheekrenteaftrek niet zomaar achterwege laten. Aftrek is blijkbaar een plicht en geen recht!

■ Ongepubliceerd intern beleid wekt geen vertrouwen

Beleid is een fiscaal toverwoord. Want aan beleid – ook als het in strijd zou zijn met wet- en regelgeving – kan een belastingplichtige vertrouwen ontnemen. En op opgewekt vertrouwen kan een belastingplichtige ook in een bezwaar- of beroepsprocedure een beroep doen. Op dat belangrijke beginsel is onlangs door de Hoge

■ Einde aftrek ziektekosten?

Het aantal aftrekposten is de laatste jaren behoorlijk verminderd. En de aftrek voor de nog wel bestaande posten is in veel gevallen sterk versoberd. Toch ziet het kabinet nog ruimte voor een verdere beperking. Men heeft het voornemen om het mes te gaan zetten in de aftrekpost voor ziektekosten. Enerzijds vindt men de nu bestaande regeling te kostbaar maar anderzijds zou er ook sprake zijn van fraude. De versobering zou overigens niet eerder ingaan dan in 2020.

In een nieuwe regeling zouden alleen nog maar chronisch zieken en gehandicapten recht op aftrek hebben. Om fraude tegen te gaan zou de fiscale aftrek enkel nog maar toegekend worden op basis van de gegevens van zorgverleners.

Gauw naar het ziekenhuis dan nog maar? De staatssecretaris is er niet zo bang voor. Volgens hem zijn de mogelijkheden om aftrekposten in de tijd naar voren te halen beperkt.

Raad (ECLI:NL:HR:2017:1235) een beperking aangebracht. Want voor zover beleid niet met medewerken of goedvinden van een bestuursorgaan is gepubliceerd, kan daar enkel vertrouwen aan ontleend worden als dit beleid daadwerkelijk bestemd is om ook buiten het betreffende bestuursorgaan bekendheid te verkrijgen.

Het berechte geval betrof een WOZ-beschikking. Volgens de eigenaar had de gemeente ten onrechte de WOZ-waarde niet verminderd vanwege funderingsproblemen. Toch bestond er binnen de gemeente op dit punt beleid, wat aangetoond kon worden met een brief van de verantwoordelijke wethouder aan een raadscommissie. Dat begunstigende beleid was echter niet extern gepubliceerd. De Hoge Raad besliste daarom dat aan de brief geen vertrouwen kon worden ontleend als die niet was bestemd om ook buiten het bestuursorgaan bekend te worden. Dit was in deze procedure niet eerder onderzocht, reden voor de Hoge Raad de zaak te casseren en te verwijzen naar een ander Hof om dit laatste punt aan een nader onderzoek te onderwerpen.

■ Negeren contract mag. Soms.

Soms wil de fiscus een tussen twee partijen gesloten overeenkomst (of een daarmee verband houdende nota) aan de kant leggen. Dat kan het geval zijn omdat in de ogen van de Belastingdienst sprake zou zijn van misbruik of omdat de facturen de waarheid niet weergeven. Op zich heeft de Belastingdienst in de visie van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2017:979) dat recht, maar wel onder zeer strikte (bewijsrechtelijke) voorwaarden. Ook dient de fiscus zo'n stelling bijzonder goed te motiveren.

Indien de fiscus stelt dat sprake is van misbruik moet vastgesteld worden dat het wezenlijke doel van de constructie alleen bestond uit het verkrijgen van dat fiscale voordeel. Is sprake van (meer dan bijkomstige) zakelijke redenen dan is negeren niet mogelijk. Als de stelling van de fiscus is dat facturen niet waarheidsgetrouw zijn opgesteld (bijvoorbeeld omdat in werkelijkheid helemaal geen overeenkomsten waren gesloten waar een verplichting tot levering uit voortvloeide) dan dient die stelling onderbouwd te worden. De enkele stelling dat de afnemer het (volledige) economische belang verkreeg of dat hij bij de inkoop en de verkoop van de goederen feitelijk zelf rechtstreeks contacten met de leverancier en/of de diverse afnemers onderhield is daarvoor onvoldoende. Evenmin volstaat de stelling dat de partijen de desbetreffende overeenkomsten

sloten omdat de ene afnemer niet maar de belanghebbende wél over de financiële middelen beschikte om de goederen te kopen en te verkopen.

■ Wie mag beroep instellen?

Het fenomeen van de informatiebeschikking heeft in korte tijd een hoge vlucht genomen. En één ding is daarbij duidelijk: wie zo'n informatiebeschikking onherroepelijk laat worden heeft fiscaal gezien een groot probleem. Het tijdig en op juiste wijze aanvechten van een informatiebeschikking is dan ook van groot belang. Maar dat aanvechten moet dan wel – zo besliste onlangs de Hoge Raad – door de juiste partij gebeuren. In het berechte geval had een dochtermaatschappij van een holding bv een beschikking gekregen. Die werd vervolgens aangevochten door haar moedermaatschappij (de holding dus) en – op eigen naam – door de dga. Hof Den Haag ging hierin nog mee, omdat tijdens de zitting werd verklaard dat het beroepschrift mede namens de dochtermaatschappij was ingediend. Dat was in de ogen van de Hoge Raad echter onvoldoende. De na afloop van de beroepstermijn afgelegde verklaring kon niet tot gevolg hebben dat het beroepschrift mede namens de dochtermaatschappij was ingediend.

Ga dus zeker niet te snel akkoord als de fiscus een overeenkomst terzijde wil schuiven.

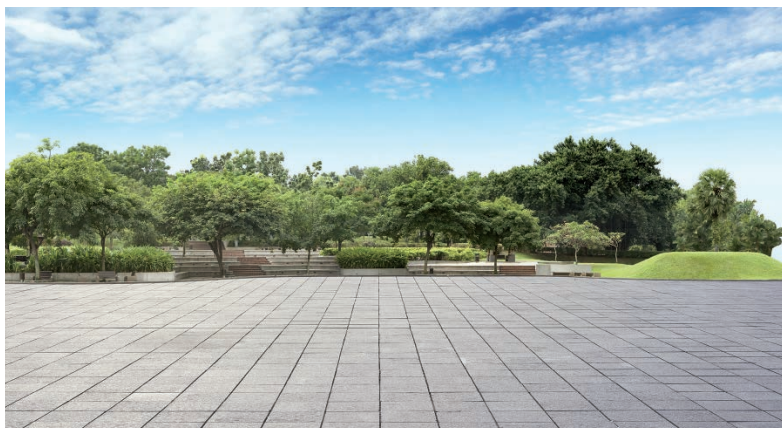
Het ingestelde beroep was door dit alles niet ontvankelijk en de informatiebeschikking stond daarmee onherroepelijk vast. Altijd goed kijken aan wie de beschikking nu precies is gericht, is daarmee het devies

■ Afspraak met fiscus niet onbeperkt houdbaar

Een voortdurende bron van zorg en aandacht voor de Belastingdienst vormen de transacties tussen de dga en zijn of haar bv. Met name als door de bv zaken (in de ogen van de fiscus) te goedkoop worden verkocht of juist te duur worden aangekocht is er reden tot ingrijpen. Het is daarom vaak verstandig om de voorwaarden van een voorgenomen transactie vooraf met de fiscus te bespreken. In het berechte geval (ECLI:NL:GHDHA:2017:1451, BK-16/00290 en BK-16/00294) had men in april 2002 voor de verkoop door een bv van een pand aan haar aandeelhouder de handtekening van de fiscus gevraagd en gekregen. De transactie vond echter pas plaats op 30 december 2005. In de tussentijdse periode van drie-en-een-half jaar was de waarde van het pand aanmerkelijk gestegen. Was nu voor deze waardestijging sprake van een in box 2 belaste uitdeling? De rechter vond van wel, ook omdat uit de WOZ-waarde van de onroerende zaak per 1 januari 2005 bleek dat de eerder overeengekomen prijs niet meer actueel was. Ook was de rechter van oordeel dat de dga zich van dit feit bewust was geweest, wat een voorwaarde vormt om een uitdeling te kunnen constateren

De moraal van het verhaal: afspraken met de fiscus zijn niet onbeperkt houdbaar. Had men in deze zaak het pand in 2002 verkocht voor de eerder met de Belastingdienst afgesproken prijs dan was er geen vuiltje aan de lucht geweest.

In Altena denkt men nog na, maar de stichting RIONED (de koepelorganisatie voor stedelijk waterbeheer en riolering in Nederland) heeft al laten weten enthousiast te zijn over de gemeentelijke plannen.

■ Tuintegeltaks

U weet het: er is geen probleem dat niet met een nieuwe belasting – vaak aangeduid als taks – kan worden opgelost. Eerder kwam al een bladtaks, een frisdranktaks en een Netflix-taks voorbij. In de fusiegemeente Altena (Werkendam, Woudrichem en Aalburg) wordt nu gebroed op een tuintegeltaks. Doordat steeds meer inwoners kiezen voor een onderhoudsvrije tuin (planten eruit, tegels erin) kan het regenwater niet snel genoeg meer weg wat steeds vaker wateroverlast tot gevolg heeft. Altena overweegt daarom de invoering van een ‘tuintegeltaks’. Hierbij zou iedere vierkante meter verharde tuin belast moeten worden. Omdat het gemeenten niet vrijstaat om

zelf nieuwe belastingen te bedenken zou de nieuwe taks overigens de vorm moeten krijgen van een verhoogde rioolheffing.

■ Handhaving Wet DBA opnieuw opgeschort

Het blijft kwakkelen met de opvolger van de VAR, de Wet Deregulering Beoordeling Arbeidsrelaties (Wet DBA). Eerder liet staatssecretaris Wiebes al weten dat de handhaving van de wet opgeschort werd. Later kwam hij daar onder druk van de Tweede Kamer (deels) op terug. Onlangs heeft hij laten weten dat de opschorting van de handhaving is verlengd tot in ieder geval 1 juli 2018. Dat betekent opnieuw dat opdrachtgevers en opdrachtnemers tot die tijd geen boetes of naheffingen krijgen als achteraf geconstateerd wordt dat er sprake is van een dienstbetrekking. De eerder onder druk van het parlement gemaakte uitzondering voor kwaadwillenden blijft bestaan. Wat die uitzondering voor de praktijk betekent, blijft overigens onduidelijk.

Het hete hangijzer van de Wet DBA is hiermee over de formatie heen getild. Het is aan het nieuwe kabinet om in dit hoofdpijndossier keuzes te maken. De mogelijkheid om aan de Belastingdienst modelovereenkomsten ter beoordeling voor te leggen blijft gewoon bestaan

■ Ook niet-werkdagen tellen mee voor 183-dagenregeling

De zaak werd verwezen om uit te zoeken of op basis van dit vereiste aan de 183 dagen eis werd voldaan. Indien heffing aan Nederland toekwam mag het te belasten loon volgens de Hoge Raad vastgesteld worden met toepassing van de fictief loonregeling, omdat de dga een aanmerkelijk belang had in zijn Belgische vennootschap.

In de meeste belastingverdragen is bepaald dat het werkland – en dus niet het woonland van betrokkene – van de werknemer het recht heeft belasting te heffen over het loon dat de werknemer daar verdient. Maar op deze regel bestaat een belangrijke uitzondering, die bekend staat als de 183-dagenregeling. Niet de werkstaat maar de woonstaat van de werknemer heeft het recht om belasting te heffen als aan drie voorwaarden wordt voldaan:

- De werknemer verblijft binnen een bepaalde periode (dat kan een kalenderjaar zijn, dat kan een aaneengesloten periode van twaalf maanden zijn) niet langer dan 183 dagen in het werkland.
- De werknemer wordt betaald door of namens een werkgever die niet is gevestigd in het werkland.

- De werknemer werkt niet in een vaste inrichting van de werkgever in het werkland.

Deze drie voorwaarden staan samen bekend als de 183-dagenregeling. Als niet aan alle voorwaarden wordt voldaan, dan heeft het werkland het recht om belasting te heffen.

In een procedure ging het om de vraag of voor de genoemde 183 dagen enkel de daadwerkelijk gewerkte dagen meetelden of dat ook de andere aldaar doorgebrachte dagen met een zuiver privé-karakter meetelden. Bij die dagen kan gedacht worden aan de weekenden, vakanties en vrije dagen voor, tijdens of na beëindiging van werkzaamheden of korte onderbrekingen daarvan. De Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2017:1326) koos – anders dan het hof – voor een ruime uitleg en telde alle dagen (en dus ook de wel aanwezige maar niet gewerkte) mee. De advocaat-generaal omschreef dit als de ‘physical presence method’.

■ Btw in beweging

De omzetbelasting is geen rustig bezit. Het rommelt voortdurend binnen deze belasting en de (aangekondigde of te onderzoeken) wetswijzigingen zijn dan ook niet van de lucht. Naar verwachting zullen op dit gebied – hetzij als onderdeel van het Belastingplan 2018 hetzij als zelfstandig wetsvoorstel – ten minste drie wetsvoorstellen het licht gaan zien. Allereerst is dat een reparatie van het eerdere arrest van de Hoge Raad waarin werd beslist dat (sommige) tandpasta en zonnebrandcrème het predicaat genees-

middel opgeplakt kon krijgen, waardoor aanspraak kon worden gemaakt op het verlaagde tarief. Belangrijker lijkt een wetsvoorstel waardoor behalve goederen voortaan ook ‘kostbare diensten’ onder de herzieningsregeling op investeringsgoederen gaan vallen. En tenslotte lijkt het er dan toch van te gaan komen dat de landbouwregeling in de omzetbelasting (ter voorkoming van paniek en misverstanden: dat is een andere regeling dan de landbouwwijziging in de inkomstenbelasting!) vanaf 2018 gaat verdwijnen.

In alle gevallen zal het overgangsrecht van groot belang zijn. We blijven het voor u in de gaten houden!

[OVERIG NIEUWS]

■ Einde flitsfaillissement

In korte tijd maakte het flitsfaillissement furore. Bij een flitsfaillissement maakt een eerder failliet verklaard bedrijf vrijwel direct – maar meestal in afgeslankte vorm – een doorstart. Leveranciers en ontslagen werknemers staan in de regel met lege handen. Een flitsfaillissement (ook wel bekend als een prepack) zou een middel zijn om onnodig banenverlies en kapitaalvernietiging te voorkomen. Critici zagen het vooral als een instrument om op een goedkope manier van (oudere) werknemers af te komen. Het Europese Hof van Justitie in Luxemburg heeft nu de critici in het gelijk gesteld. Volgens het hof hebben werknemers die het slachtoffer zijn geworden van een flitsfaillissement dezelfde rechten als bij een gewone overname.

Het wachten is nu op de invoering van het Wetsvoorstel continuïteit ondernemingen I (WCO I). Het lopende wetsvoorstel was eerder in de ijskast gezet naar aanleiding van de nu besliste procedure.

■ Wet tegen onredelijk lange betaaltermijnen

Ondernemers (en dan vooral ondernemers in het MKB) klagen er al lang steen en been over: de door hun afnemers gehanteerde betaaltermijnen. En omdat er in dit soort gevallen vaak een afhankelijkheidsrelatie bestaat kan er in de praktijk maar bar weinig tegen gedaan worden. Overigens heeft ook de overheid boter op het hoofd: zij behoort sinds jaar en dag tot de traagste betalers. Om te voorkomen dat grote ondernemingen onredelijk lange betaaltermijnen afdwingen van

zelfstandige ondernemers is per 1 juli 2017 een wet in werking getreden die het hanteren van onredelijk lange betaaltermijnen tegengaat. De wet schrijft grote ondernemingen een uiterste betaaltermijn van 60 dagen voor. Contractueel hiervan afwijkende afspraken zijn niet rechtsgeldig en worden automatisch omgezet in een betalingstermijn van 30 dagen. De sanctie op te late betaling bestaat uit de wettelijke rente over het openstaande bedrag met ingang van de dag na het verstrijken van de betaaltermijn tot en met de dag van betaling.

■ Toch weer ontslagvergoeding op maat?

In 2015 ging de bekende kantonrechttersformule van tafel om plaats te maken voor een (door-

Voor bestaande overeenkomsten geldt een overgangstermijn van één jaar na de datum van inwerkingtreding. De vordering is gedurende vijf jaar in rechte afdwingbaar, ook nadat de zakelijke relatie is geëindigd.

Wat deze uitspraak nu precies voor de praktijk gaat betekenen is nog niet helemaal helder. Maar dat bij het bepalen van de ontslagvergoeding meer aandacht gegeven zal gaan worden aan de persoonlijke situatie van de werknemer staat nu al vast, evenals dat dit alles voer voor advocaten vormt!

Er bestaat op dit moment al zo'n 'no-riskpolis' voor werknemers van 63 jaar en ouder. Die leeftijds-grens gaat dus binnenkort fors omlaag.

gaans veel lagere) transitievergoeding. Immers, de transitievergoeding wordt berekend aan de hand van de lengte van het dienstverband en kent een maximum van € 77.000 of (als dat hoger is) van één jaarsalaris. Wel is het zo dat daarnaast een 'billijke vergoeding' kan worden toegekend, al is daarbij vooral gedacht aan een verwijtbaar handelen van de werkgever. De Hoge Raad (ECLI:NL:PHR:2017:414) heeft het begrip billijke vergoeding echter wat opgerekt, waardoor de persoonlijke omstandigheden van de werknemer in bepaalde gevallen weer een grotere rol kunnen gaan spelen. In het berechte geval werd naast (!) de transitievergoeding een billijke vergoeding toegekend ter grootte van 16 maandsalarissen.

■ Ouderenbeleid

Bij veel werkgevers bestaat angst om ouderen in dienst te nemen. Deze groep zou bijvoorbeeld vaker ziek zijn. Toch is een grotere arbeidsparticipatie van ouderen van belang omdat we – zoals bekend – allemaal langer moeten doorwerken. Om de kans voor ouderen een baan te vinden te vergroten is nu een wetsvoorstel in de maak dat werkgevers die vanaf 1 januari 2018 een 56-plusser aannemen compenseert als zo'n werknemer door ziekte uitvalt. Het gaat om mensen die voorafgaand aan de indienstname meer dan een jaar werkloos zijn geweest en een WW-uitkering hebben ontvangen.

■ Alsnog uitkering voor zwangere zelfstandigen

Na een procedure waar maar geen einde aan leek te komen heeft de Centrale Raad van Beroep (CRvB) in een tussenuitspraak beslist dat ondernemers die tussen augustus 2004 en juni 2008 zijn bevallen van een kind, met terugwerkende kracht een uitkering dienen te ontvangen over hun zestien weken durende zwangerschapsverlof. De uitspraak is voor ongeveer 17.000 ondernemers van belang. Zij kunnen alsnog bij uitkeringsinstantie UWV de doorbetaling bij zwangerschapsverlof aanvragen. De beslissing dicht het gat dat bestond in de periode van 1 augustus 2004 tot 1 juni 2008. De in 2008 ingevoerde uitkeringsvoorziening kende namelijk geen terugwerkende kracht, terwijl de voorganger van deze wet in 2004 was afgeschaft.

De tussenuitspraak van de CRvB geeft het UWV zestien weken de tijd om belanghebbenden alsnog 'enige vorm van vergoeding' te verstrekken. Dat hoeft niet noodzakelijkerwijs het doorbetalen van de in 2004 afgeschaft regeling te zijn. Mochten partijen er niet uitkomen dan zal de CRvB zich opnieuw over de zaak moeten buigen.

Ouderenbeleid.

Ondanks de uiterst zorgvuldige wijze waarop onze berichtgeving tot stand komt, kan er natuurlijk altijd iets misgaan. De redactie, de uitgever en de verspreider sluiten bij deze aansprakelijkheid uit ter zake van eventuele onjuiste berichtgeving. Voor toelichting kunt u altijd contact met ons opnemen.